

hvor lidt andre giver – faktisk i mange situationer gør en forskel.

I Central- og Østeuropa er det, så vidt jeg er blevet orienteret, sådan, at Danmark er den næststørste bidragyder til miljøproblemernes løsning. Den største bidragyder er EU selv, altså EU's egne fonde. Nummer 2 er Danmark. I en række lande er vi nummer 1. I de områder, hvor henholdsvis DANIDA og Danced yder miljøbistand, er vi klart nummer 1, når det drejer sig om miljøbistand.

Og der er ingen tvivl om, at den måde, hvor på alle dele af det danske samfund, vores dygtige medarbejdere i forvaltningen sammen med dygtige danske virksomheder og kompetente og engagerede danske ngo'er, arbejder, virkelig er med til at præge billedet.

Det er ikke sådan, at vi på nogen måde mener, at vi er bedre her til lands end andre lande. Det er vi helt givet ikke. Det er heller sådan, at vi tror, at vi ene land kan gennemføre en masse på tværs af og uden om andre lande.

Tværtimod. Hvis det her skal lykkes, er vi nødt til at have allierede. Vi er nødt til at kunne samarbejde med andre lande. Vi er nødt til at lave rollefordeling med andre lande. Lad mig tage et eksempel som kemikalieområdet. Der er man nødt til at deles om opgaverne, hvis det skal lykkes, men Danmark har nogle særlige forudsætninger for at prioritere dette højt, det vil jeg gerne understrege.

For det første tror jeg, at det er i overensstemmelse med, hvad befolkningen mener. For det andet: Hr. Ole M. Nielsen satte i hvert fald fingeren på et lidt ømt punkt, nemlig trafikudviklingen i Danmark, som man kan sige at Danmark bestemt ikke er ene om, men som jo ikke ligefrem gør os til et foregangsland, når det drejer sig eksempelvis om væksten i CO₂-udledninger fra trafikken. Men selv om vi ikke er uden problemer i det hjemlige, så kan vi alligevel henvise til, at vi har en høj miljøstandard i Danmark, og at det ikke har kostet.

Jeg ville være tilhænger af en høj miljøstandard, også selv om det kostede noget, også selv om det ville betyde økonomiske ofre for os, men rent faktisk har alle de internationale vurderinger, der har været lavet, tværtimod vist, at en høj miljøprofil har givet arbejdspladser i Danmark uden at koste konkurrenceevne. Det har været til fordel også for danske virksomheder, som fru Peschardt var inde på, og som faktisk flere andre ordførere også har været

inde på. Så jeg siger tak til ordførerne for denne opbakning, som jeg synes er utrolig vigtig.

På den baggrund skulle man selvfølgelig også tro, at vi ville være et bredt flertal bag det forslag til vedtagelse, som jo indeholder de punkter, som ordførerne omtalte her i dag, og som der kan være nuancer om. Er der noget, der hænger sammen med vores hjemlige miljøpolitik, som f.eks. fru Henriette Kjærs eksempel om pvc, som man i høj grad kan diskutere, så kan vi gøre det ved en anden lejlighed. Det er da en relevant ting at drage frem her, men det har ikke noget at gøre med den linje, vi står for internationalt i miljøpolitikken.

Og derfor er selvfølgelig den store gåde, der bliver tilbage efter den her debat: Hvorfor stemmer partier som CD og De Konservative ikke sammen med os andre? De to partiers ordførere holdt gennemført sympatiske – jeg håber ikke, det skader dem, at jeg siger det – og kløgtige indlæg. Hvorfor stemmer de så ikke sammen med os andre? Hvad er den saglige begrundelse?

Der er nogle, der tror, at hvis de med korte bemærkninger bliver ved at bore i det her spørgsmål, så får de et svar. Det tror jeg ikke på. Jeg har dannet mig en klar forestilling om, hvorfor de ikke gør det.

Jeg tror, den skal findes i en dyb plovfure på en eller anden formørket ager i partiet Venstre. Det er dér i en dyb, dyb plovfure på en formørket ager i partiet Venstre. Dér skal forklaringen findes. For når man hører hr. Hans Christian Schmidt, så skulle man jo ikke tro, at hr. Hans Christian Schmidts parti faktisk i en lang række afgørende internationale situationer har været med til at anlægge den stik modsatte linje af den, hr. Hans Christian Schmidt anbefalede i dag.

Den, hr. Hans Christian Schmidt anlagde i dag, er den, at vi skal ikke tro, vi er noget. Vi skal ikke tro, vi kan gøre nogen forskel. Vi skal gå i ét med tapetet. Vi skal bare være en stor undskyldning for os selv, og vi skal i hvert fald ikke gøre noget, som andre ikke for længst har gjort før os, og som vi ikke er pisket til at gøre.

Jeg er nødt til at sige, at det er den stik modsatte linje af den, hr. Uffe Ellemann-Jensen, da han var leder af Venstre, stod for, når det drejede sig om Danmarks placering internationalt. Det var stik modsat den miljøpolitik, som f.eks. hr. Per Stig Møller repræsenterede internationalt eller Christian Christensen repræsenterede internationalt, stik modsat.